

samme Maade kom til Herremanden, Præsten, Prokuratoren, Bonden, Smeden, Snedkeren og andre Haandværkere.

Der var især blandt Karlene ikke faa med Evne til ganske vittigt at efterabe de forskellige Bestillingers særegne Lader. Navnlig vakte det stormende Munterhed blandt Tilskuerne oppe paa Skrænterne, da man til sidst naaede „Skrædderens Vise“, og alle Karlene satte sig ned i Sandet med korslagte Ben og gav sig til at sy med lange Sting i Luften.

Emanuel, der atter var bleven ene, sad med Haanden under Kinden og saa' ned over denne Scene med et bevæget, halvt fraværende Smil. Ungdommens glade Toner førte hans Tanker med sig ud over Vandet ... og længere bort.

Han kom til at tænke paa sit Barndomshjem, paa sin egen glædeløse Ungdom, paa alt, hvad han i sin Ensomhed havde digtet og drømt. Nu følte han det — her sad han midt i sin virkeliggjorte Drøm! Dette var den barneglade Livsensfest, han dunkelt havde anet. Her var det forjættede Land, hvis Mælk og Honning han havde smagtet efter!

Hans Øjne søgte Hansine. Først efter lang Leden fandt han hende mellem en lille Klynge ældre